

а не онзи който има много прадѣди. Всичко това е истинно; но ние трѣбва да отбираме това което проститѣ често забъркватъ. Твърдѣ скърбно ще бжде, ако напрѣдкътъ на политическитѣ идеи се придружи отъ една распуснатостъ въ нравственнитѣ идеи. Ние трѣбва да различаваме гордостта на происхождения отъ честта на името. Ние трѣбва и сме длъжни да се гордѣемъ че имаме за баща единъ честенъ чловѣкъ, безъ да се мислимъ по горни отъ другитѣ. Ние сме длъжни да прѣдадемъ едно честно име на дѣцата си, безъ да ~~чи~~ освободимъ отъ длъжността да го поддържатъ съ своето собствено достойнство. Онова което е истинско въ аристокрацията е, че бащинитѣ добродѣтели сж едно законно наслѣдство за синоветѣ и потомцитѣ, наслѣдство, което тѣ могатъ да разпилѣжтъ или да увеличѣжтъ. Онова което е лъжливо и криво е, че титлата дава на чловѣкътъ честь и добродѣтелъ. Въ нравствено отношение, най благородното семейство е онова, въ което се пази, отъ много време, благоразумието, честността и смѣлостта. Въ тѣзи благородностъ нѣма нищо химерическо: щастливъ е онзи който я получилъ отъ прадѣдитѣ си и който я опазилъ! Щастливъ е онзи който не я получилъ отъ прадѣдитѣ си, но я основалъ въ семейството си и я прѣдалъ на потомцитѣ си! Философътъ Кантъ цитира слѣдующето отъ Фонтенель: *азъ се навѣждамъ прѣдъ единъ благороденъ, но умътъ ми не се навѣжда.* „И мойтъ духъ, притуря той; се навѣжда волею неволею прѣдъ скромний еснафлия, у когото честността на характерътъ е довѣдена до една степенъ която у